

‘Hieruit mag duidelijk zijn,’ zei Jane,
‘dat hij deze winter niet meer terugkomt.’

Pride and Prejudice, Jane Austen

Victoria Annabel Spring,
zestien jaar

Tori

Twee uur nadat ik in slaap ben gevallen, word ik weer wakker. De hoeveelheid slaap die ik op kerstavond krijg, lijkt met het jaar minder te worden, waarschijnlijk doordat het tijdstip waarop ik het licht uitdoe dankzij mijn zorgwekkende internetverslaving steeds later wordt. Wie weet houd ik op een gegeven ogenblik helemaal op met slapen en word ik een vampier. Daar zou ik best goed in zijn.

Maar vandaag ga ik niet klagen over mijn slaappatroon, want het is Kerstmis, en als er één tijd van het jaar is waarin ik minstens zou moeten proberen om niet te klagen, is

het Kerstmis. Hoe moeilijk dat ook is wanneer je zevenjarige broertje je om zes uur 's ochtends in het gezicht staat te meppen met een kussen.

Ik zeg iets wat vaag klinkt als: 'Neeeee,' en kruip weg onder mijn dekbed, maar dat houdt Oliver niet tegen. Hij rukt het dekbed opzij en kruipt bij me in bed.

'Tori,' fluistert hij. 'Het is Kérmis!'

'Hm.'

'Ben je wakker?'

'Nee.'

'Jawel!'

'Nee.'

'Tori!'

'Oliver... ga Charlie wakker maken.'

'Mam zei dat ik hem niet wakker mag maken.' Hij begint door mijn haar te woelen. 'Toriiii...'

'Bah.' Ik rol me om en open mijn ogen. Oliver ligt volledig onder het dekbed en kijkt me aan, wriemelend van opwinding. Zijn haar steekt alle kanten uit en hij ziet eruit als

een paardenbloem. Charlie en ik hebben het er wel eens over dat Oliver onmogelijk aan ons verwant kan zijn, want hij is letterlijk de belichaming van vreugde, terwijl wij allebei chagrijnige onmensen zijn. We zijn tot de conclusie gekomen dat hij alle gelukkigheidsgenen moet hebben gekregen.

Oliver heeft een kerstkaart bij zich.

‘Waarom heb je een...’

Hij klapt de kaart open en er begint een walgelijk opgewekte versie van ‘We Wish You a Merry Christmas’ te spelen.

Ik kreun en duw Oliver met één hand uit mijn bed. Hij rolt neer op de vloer en begint te giechelen.

‘Zo irritant,’ mompel ik, maar dan ga ik overeind zitten en doe het lampje op mijn nachtkastje aan, waarop Oliver luidkeels ‘HOERA!’ krijst. Hij begint door mijn kamer te dolen terwijl hij de kaart steeds open- en dichtklapt, zodat die eindeloos de eerste twee noten van het liedje herhaalt.

Kerstmis bij ons thuis is oké. Het is chill. Rustig. Pap

zegt altijd dat de hele familie erom zit te Springen om de kerst bij ons te komen vieren en moet daar zelf dan hard om lachen. Op eerste kerstdag pakken we de cadeautjes uit zodra we allemaal wakker zijn, dan komt ’s middags de familie op bezoek voor het kerstdiner en blijft tot ’s avonds laat, en dat was het dan weer. Ik speel games met mijn broertjes en nichten, pap bezat zich elk jaar, en mijn Spaanse opa (paps vader) krijgt het aan de stok met mijn Engelse opa (mams vader). Prachtig allemaal.

Maar dit jaar wordt het een verre van normale eerste kerstdag.

Mijn broer van vijftien, Charlie, heeft een eetstoornis. Anorexia. Die heeft hij al heel lang, maar de afgelopen maanden heeft hij er bijzonder erg onder geleden en door de stress daarvan heeft hij in oktober een mentale terugval gehad en zichzelf weer verwond. Hij is een paar weken uit huis geweest om behandeling te ondergaan in een psychiatrisch ziekenhuis dat zich specialiseert in tieners met eetstoornissen, en dat heeft hem absoluut goed gedaan,

maar hij heeft het nog altijd zwaar. Dat spreekt voor zich.

Ik geloof niet dat er een specifieke reden is waarom hij zo ziek is geworden. Dat soort dingen overkomt je gewoon, net zoals je de griep of kanker kunt krijgen. Dus het is niet zijn schuld. Nee, ik geloof eigenlijk dat het eerder mijn schuld is dat het zo erg is geworden. Ik had wel door dat er iets niet helemaal in de haak was met hem, maar ik heb niets tegen mijn ouders gezegd. Ik heb er niet genoeg met hem over gepraat. Ik heb niet genoeg gedaan.

Maar het draait er nu niet om hoe ik me voel. Het draait zelfs niet om mijn ouders. De kersttijd is erg stressvol voor mensen met een eetstoornis, omdat het kerstdiner zo'n belangrijk onderdeel is van de festiviteiten, en ik weet dat Charlie er al een tijd over in de zenuwen zit. Hij is de hele week al gespannen, sluit zich op in zijn kamer en maakt praktisch dagelijks ruzie met mam.

Dus vandaag draait erom om er te zijn voor Charlie.

Ik pak mijn telefoon, negeer alle meldingen en typ een appje aan Becky, mijn beste vriendin.

Tori Spring

(6.16) *FIJNE KERSTMIS. Wees maar blij dat je geen broers of zussen hebt. Ik ben moe. Oliver heeft me aangevallen met een kussen. Geniet van je slaap. Doei. xxxxxxxxxxxxxxxx*

Pap en mam hebben gezegd dat we hen op z'n vroegst om halfacht wakker mogen maken. Het is nu 6.17 uur. Ik sta op, en als ik mijn gordijn opentrek, zie ik dat de wereld nog in het duister is gehuld, met een gele gloed van de straatlantaarns. Ik laat me weer op bed vallen en zet de radio aan. Wonder boven wonder klinkt niet 'All I Want for Christmas Is You', maar een rustige hymne. Best mooi. Oliver zit rond te tolleren op mijn bureaustoel, een koor zingt 'Stille nacht', mijn ogen zakken weer dicht en nu zit Oliver naast me op mijn bed. De kerstkaart ligt op een hoop kleren op de vloer, het is 6.29 uur, 6.42 uur, 6.55 uur... Oliver trekt zachtjes aan mijn haar en praat over de cadeaus waar hij om heeft gevraagd en of de Kerstman de koekjes zou hebben opgegeten die we voor hem hebben

neergelegd, en ik mompel iets, ik heb geen idee wat, ik dut weer in...

En dan gaat de deur van mijn slaapkamer weer open.

‘...Victoria?’

Ik word voor de tiende keer wakker. Het is Charlie, in het zwakke licht maar vaag zichtbaar in de deuropening in zijn marineblauwe Adidas-sweater en geruite pyjama-broek. Hij ziet er moe uit, maar er staat een lach op zijn gezicht. ‘Ben je wakker?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik heb een *out-of-body experience*. Je praat met mijn spook.’

Charlie proest en komt mijn kamer binnen. Ik kijk om naar Oliver, die met zijn hoofd op mijn schouder in slaap is gevallen, en geef hem een porretje met mijn elleboog. Hij schiet overeind en ziet Charlie.

‘CHARLIE IS WAKKER!’ brult hij. Hij vliegt van het bed af en op Charlie af, en beukt zo hard op zijn benen in dat Charlie bijna onderuitgaat.

Charlie lacht en tilt Oliver op alsof hij een baby is, wat

